"ROBOTCHYJ NAROD"
(The Working People)
The official organ of the Ukrainian Social Democratic Party,
Affiliated with the S. D. Party of Canada.
Published semi-weekly by
The Executive Committee of the U. S. D. P. of Canada.
at 873 Main St. Winnipeg, Man.

D. Moysiuk, Managing Editor and Manager.
Phone St. John 1465
Subscription $2.50 per year.

"РОБОЧИЙ НАРОД"
Єдинока в Канаді і найстарша з Америці соціял-демократична часопись, орган Укр. Соц. Дем. Партії в Канаді.
Виходить два рази на тиждень.
За редакцію і адміністрацію відвічає Д. Мойсюк.

Річна передплата на" Р.Н." виносить $2.50
ПЕРЕДРУКИ ДОЗВОЛЕНІ ЗА ПОДАНЄМ ЖЕРЕЛА.

Рукописий не звертає ся.
ЗА ОГОЛОШЕНЯ РЕДАКЦІЯ "Р. Н." НЕ ВІДПОВІДАЄ.

Адреса до "Р.Н." така:
"ROBOTCHYJ NAROD"
Box 3658, (Sta. B.) Winnipeg, Man.

РОСІЙСЬКІ КАДЕТИ ЗА НІМЕЧЧИНОЮ.

Від вибуху російської революції минувшого року ми дуже часто стрічаємо ся в газетах зі словом "кадети". Що се слово означає? "Кадет" є се слово зложене з двох початкових букв слів "конституційний демократ" (ка-де) і означає назву російської партії конституційних демократів або "партії народної свободи".

Ся партія є ліберальна і наскрізь буржуазна. Заснована вона в 1905 р. Соціялізму таксамо боїть ся і проти него бореть ся як і найправійші консерватисти. На чолі тої партії стояв і до нині ще стоїть Павло Мілюков, бувший міністер заграничних справ першого тимчасового правительства в Росії.

Як буржуазна партія, кадети були все й до нині є проти інтересів пролетаріяту. Кадети є за конституційною монархією, в якій, крім сякої-такої політичної свободи, економічна неволя може бути більша чим за деспотичного царизму. Кадети є монархістами і захопивши в спілці з другими буржуазними партіями в перші дні по революції державну власть в свої руки, проголосили бувшого царевича Алексія рос. імператором, а бувш. великого князя Михайла регентом.

Розуміють ся, російський працюючий нарід пішов дальше в своїх завойованях революції, як того сподівали ся панове Мілюкови і, царевич Алексій і регент Михайло пішли "в дубину", а за якийсь протяг часу стало ся те саме й з самим Мілюковим і йому подібними заступниками буржуазії.

Кадети були замішані в контрреволюцію Корнілова, котрий, як би був побідив Керенського і Совіти, то був би привернув в Росії майже ті самі порядки, які істнували за царизму.

З приходом до власти большевиків, кадети, як і другі буржуазні партії, втратили цілковито власть і силу в Росії. В працюючого народа вони не мали жадного попертя, бо той нарід утворив лише одну власть і її попирав — Совіти, а Совіти підтримували большевиків.

Якийсь час проти совітської власти бороли ся в інтересах буржуазії, робили контрреволюцію — Каледін, Корнілов, Дутов, Богаєвський, Алексієв — але се все було на дармо. Всі вони зістали розбиті. До недавних ще часів чути було про одного контрреволюціонера, що боров ся проти совітської власти — Семенова.

Буржуазія побачила, що нічого не вдіє в Росії, що працюючого народу не повести її проти власних представників того-ж народу і придумала інакший спосіб. Вона вислала своїх найздібнійших агентів по чужих державах з просьбою о поміч Росії. Поміч ся мала би заключати ся в тім, що війська котроїсь держави мали би прийти в Росію, розігнати Совіти і віддати державну власть в руки буржуазії. По ученому сю поміч називають "інтервенцією". Буржуазія, здобувши власть в свої руки, привертала би наново старі порядки, як прим. встановлене приватної власности і т. п.

І от ми не так дуже давно читали, що той самий Мілюков, лїдер кадетської партії, опинив ся аж в Харбінї, в Манджурії, не на російській землї і звідтам він і другі контрреволюціонери, представники буржуазії вислали через бувших царських амбасадорів по чужих державах просьбу до правительств тих держав о оружне вмішане ся в російські внутрішні справи.

Мало того. Мілюков і його партія воліють бачити Росію під пануванем Німеччини, аби лише російська буржуазія дістала назад свої привілеї, чим погодити ся з таким станом річий, який тепер є в Росії. Кадети воліли бачити господарями в Росії німецьких "фонів", але аби й їм можна було "любити на меншому братови шкуру, а не душу і лупити її по закону", чим бачити паном в Росії самий працюючий нарід.

Щоби не бути голословним, я приведу тут погляд на кадетську партію владивостоцької "Дальокої Окраїни". Коло сеї газети гуртують ся всї, що виступають проти большевиків, як се взагалї всюди тепер так дїють ся, що проти большевиків лучать ся і єднають ся разом всї, почавши від правих соц.-рев. і меншевиків, а скінчивши на кадетах і крайних чорносотенцях. Тому "Дальокої Окраїни" не можна підозрівати о якийсь напад на кадетів. Зрештою редактори тої-ж газети покликують ся на факти.

В статї "Український переворот і кадети" ("Дал. Окр." з 6 червня с. р.) Павлов пише слїдуюче:

"Партія народної свободи була нам відома як найбільше рішуча противниця "німецького імперіялїзму". Вона обвиняла всю російську демократію чуть не в зрадї краю, коли та не хотїла йти за мілюківською програмою війни до повної побіди аж до здобутя Константинополя і проливів".

А далї пишучи про переворот на Українї, "котрого соціяльною базою були дїдичівські і великоселянські слої населеня України", як також, що "є основи сподївати ся, що сей переворот означає декотрий поворот в плянах Німеччини відносно Росії", іменно "укр. переворот, бути може, буде означати утворене єдиної Росії, але ціною соціяльної реставрації з одної сторони і невільничої зависимости від Німеччини з другої", — автор пише:

"Як же віднеслись кадети до сего перевороту? А так, що в міністерстві гетьмана Скоропадського найбільш визначні місця були заняті якраз членами партії народної свободи, а київський окружний комітет партії народної свободи ухвалив слїдуючу резолюцію:

"Прінціпіяльно признаючи в теперішну хвилю необхідним участь партії в державній роботї дорогою вступленя в склад мінїстерства, але не маючи можливости в даний час обговорити в усій повнотї відносини утворення правительства і його платформи, окружний комітет з участю членів мійського комітету постановляє: числити членів партії, увійшовших в склад правительства покликаними особисто і, вповнї довіряючи їх партійній орієнтації, не звя зувати їх партійними директивами".

"І так, з рішучих противників німецького імперіялїзму" — пише дальше Павлов — "українські кадети перемінились в сторонників німецької орієнтації, очевидно тому, що ся орієнтація обіцяє їм скоре встановлене "порядку" хоч би ціною поневоленя Росії.

Як же до сего перевороту віднеслись російські кадети?

Ес-ерівська (соц. -революційна) газета "Д. Н." питає їх (кадетів):

"Скажіть-же прямо, панове: що вам дорозше — независимість Росії чи внутрішна реакція? Чим і ради чого ви будете жертвувати? Чи зрадили ви вашу попередну орієнтацію і чи готові ви йти на угоду з Вільгельмом, чи ви нїколи на таку угоду не підете, нїколи "Брестя" не признаєте нї при яких услівях і нїякою ціною?"

А дальше соц. рев. газета питає так:

"Чи згодитесь, панове, з тим, що наше питане на місци і є законне. Інакше і в самім дїлї наші вискази про всенародне об'єднане во імя борби за независимість і цілість Росії безцїльні".

А кадети мовчать, і своєю мовчанкою дають повну основу числити себе солїдарними з їх українськими собратами".

Другий співробітник "Дал. Окр." Толїн пише в тім же самім числї в статї "Душа партії" між иншим слїдуюче:

..."При сім нїхто не удїляв так богато енергії і усердя в незгідній характеристиці німецького заборчого імперіялїзму, як кадетські лїдери і кадетські органи. Німеччина — наш загальний ворог, продовжний, упертий, несучий на кінці свойого багнету грозу Росії і її культурі.

І вдруг...

Пламенна, огненна, стихійна, органічна ненависть до Німеччини замінилась нїжною любовю до.... до Німеччини.

Се тверджене не голословне. Воно має дуже реальну під собою основу.

Переворот на Українї, встановляючий дїдичівське землеволодїне, довершений при прямій і активній участи Німців і для Німців.

І, однак, в правительстві гетьмана Скоропадського, перемінившого ся в одушевляючого ся і благовійного вірнопідданого кайзера Вільгельма, в сім правительстві руководячу, головну ролю відограють кадети Василенко і Гутнік.

Чи не найлїпше се сьвідоцтво переміни політичного фронту?

Чи не красноречивий се доказ нової орієнтації, відкидуваної тою же партією на протяг цілої своєї історії і в період вайни?!"

А дальше пише так:

"Партія кадетів сама себе здемаскувала. Вона викрила свою антидержавність. Вона грімко заявила своєю зрадничою роботою, що вона обслугує інтереси буржуазії і тільки її прислуговує.

А буружазії в нинїшний час потрібний порядок, за яку би то ціну не було.

Хай сей порядок заводить ся на рахунок завойовань революції, хай буде роздоптана демократія, хай прийде зужоземний завойовник, кайзер з полїцаєм,— але порядок перше всего!

В своїм клясовім заслїпленю, в своїм протидержавнім, клясовім розбішеню кадети кричать опять про "одноличну власть в якій би то не було формі". Такі молоді (мартівські) республіканці" вже молять ся до монарха.

Душа партії "опозиції його величества" найшлась. Вона знова прийшла на своє стареньке місце".

(Мова йде про "душу партії" "опозиції його величества", Мілюкова, провідника кадетів, котрий був заявив перед "просьвіченими Екропейцями", що "ми не є опозиція проти його величества, ми —опозиція його величества").

Додавати до сих висловів "Дал. Окр." про кадетів не потрібно нїчого. Вони як найкрасше сьвідчать, що кадети душею й тїлом за Німеччиною.

На закінчене треба сказати лише те, що буржуазія як би вона не кричала про патріотизм, про загальні інтереси держави або нації, коли втратить власть з своїх рук, буде уживати всїх способів, пустить ся навіть на закликане чужоземного ворога аби лише привернути собі пановане над працюючим народом.

Пролетар.

ХТО З ВАС ХОЧЕ ПОМОЧИ УКР. РОБІТНИЧОМУ ДОМОВИ В ВІННІПЕҐУ?

Кождий з Вас може се дуже легко зробити. Укр. Роб. Дім видав лїсти до колєктованя жертв і кождий охочий помочи Укр. Роб. Домови повинен написати за лїстою і постарати ся зібрати скільки може жертв на будову У. Р. Д. серед своїх знакомих.

Укр. Роб. Дім видав також свої ресітові книжочки, на котрі колектори можуть збирати фонд на будову Укр. Роб. Дому.

Укр. Роб. Дім видав богато двайцять пять центових цеголок з рисунком Укр. Роб. Дому і їх повинен кождий взяти до роспродажі серед своїх приятелїв і знакомих.

Кождий український робітник повинен купити бодай по кілька цеголок, а тодї з них легко буде збудувати Укр. Роб. Дім.

ХТО З ВАС ЩЕ НЕ МАЄ ЦЕГОЛОК УКР. РОБІТНИЧОГО ДОМУ, той повинен їх купити, щоби мати памятку і в кождім часї всякому показати, що він також положив свою не одну цеглу в Укр. Роб. Дім.

Відділи і товариства повинні устроювати підприємства — представленя, концерти, забави — на дохід Укр. Роб. Дому.

А коли так лиш по трохи кождий з нас доложить старань, то Укр. Роб. Дім буде до зими збудований і викінчений за зложені нами самими готові гроші.

Отже до праці!

Отже до праці! До праці негайно!..

Звертайте ся і посилайте гроші до:

UKRAINSKYJ ROBITNYCHYJ DIM
Box 3658, Sta. B. —o—o— Winnipeg, Man.

ГЕТЬМАН УКРАЇНИ СКОРОПАДСЬКИЙ --- ВЕЛИКИЙ ЗЕМЛЕВЛАСНИК.

Поставлений Німцями диктатор України, гетьман Скоропадський являє ся не лише оборонцем богачів, привілеїв і чинів, але й великим землевласником.

Катерина II, роздаючи своєю самодержавною рукою російські землї і селян своїм многочисленним любовникам і агентам, між иншим віддала й Скоропадському сто тисяч десятин землї з селянами.

Теперішний гетьман України володіє в спадщинї сим величезним простором чорнозему на березї ріки Днїпра. Вся земля — правдива благодать.

В годину освободженя селян Скоропадський лишив ся дарених робітників, але земля в ці лости осталась у него, і він почав не менше як попередно гнути селян в баранячий ріг. Мужики бідніли і працювали на Скоропадських, а Скоропадські командували і богатіли.

На біду богача-землевласника розлилась червоним заревом революція, і народ почав, з пімсти за минувші насильства і наруги громити посїлість Скоропадського. Озьвірів генерал, однак нічого не міг зробити з повставшими "хамами.". І Скоропадський почав протиреволюційні і проти-народні інтриги. Скоро він знюхав ся з Німцями і під охороною німецького оружя заняв місце гетьмана на Українї.

Тепер він почав мстити ся на народови за "червоного когута" і розгроми панських фільварків. Почалось масове збиване селян, почалась страшна контрреволюція.

Положене робітників і селян України стало невиносимим. Землероби мріяли розширити свої малесенькі надїли, посїяти більше і зажити лучше. Робітники остались без роботи. Їх прогнали в Німеччину на роботи, а бо стали заставляти працювати цїлими днями за попередну голодну платню.

Не дивно, що Україна знова піднялась. На сей раз она уоружилась чуть не всїми силами проти навязаного їй гетьмана -злодія.

Скоропадський — монархіст і стараєть ся привернути царизм. Він твердить, що є членом кадетської партії. Він надїєть ся, що великі землевласники заставлять Росію опять приняти царя.

Скоропадський увірений в прихід царя, котрий знова об'єднить Росію з Україною, здусить селян і заставить їх працювати на дїдичів. Про сї дні солодко мріє не один Павло Скоропадський. З ним мріють всї, котрі жили на рахунок селян.

В Українї начисляють 36,000.000 жителїв. З них 30,000.000 селян. Україна — край переважно землеробства.

Український селянин находив ся в особливо жорстокім угнетеню. Над ним знущав ся всякий, почавши від царя а скінчивши польським паном.

Україна могла би прокормити 100 мілїонів жителїв, єсли би земля була роспреділена рівно мірно і добре оброблювалась. Український селянин, середно, мав не більше одної десятини землї. Земельна біднота і задержувала ріст України. Її фундамент — селянин, не дивлячись на свою невсипущу роботу, не в силах був зажити по людськи і вдоволяв ся нужденною судьбою півраба.

За те дїдичі жили пререскішно і не знали, себе пропустити свої капітали. Сими дїдичами переважно являлись визначні Поляки, Великороси і по части Українці.

Вся Україна була землею концентрів: група роскиданих богачів-дїдичів і 90 процент бідного людy, але живучого на своїй "голодній землї".

Шкіл не давали. За те будували церкви і монастирі. Заборонялись рідна мова, рідна література.

Не дивно тому, що Україна радісно стала сьвяткувати прихід революції і жорстоко росправляла ся з тими, котрі цїлими вїками обдирали, безчестили і бичували трудолюбивий нарід. Накип і злоба народа вилились з самого початку в формі захоплень маєтків, в поділї дїдичівського добра і роспределеню землї.

Українець виголодив ся. Він скучив ся за землею. Землї було много кругом, а у него нічого. Все забрали пани. І пішла месть: око за око, голова за голову.

Скоропадський бистро "успокоїв" нарід і підняв на ноги упавших було панів. Пани знова запанували. Чи на довго?

Україна повстає. 200.000 селян уоружили ся і вийшли на поєдинок з панами, з генералами та з попами. Хто побідить? Народ чи пани?

Єсли народ побідить, плоди революції будуть великі, і Україна стане демократичною республикою. Єсли побідять пани і Скоропадський, то бути царю в Москві або в Київі. І знова Україні разом зі всїми народами Росії запряжуть ся в ярмо і потащать плуги по панській землї для панських чертогів.

Спершу пан бив мужика. Потім мужик звалив пана під себе і угостив його синяками. Тепер пан починає лупцювати мужика.

Іде зміна роль і подій. Пан і мужик вийшли на поєдинок. То пан мужика, то мужик пана коцюбить.

За ким ви, читачі? За паном чи за мужиком? За 30.000 дїдичів чи за 30,000.000 селян?

Ів. Окунцов в "Р. Г."

ВОЄННІ ПРИГОДИ НІМЕЦЬКОГО ДЕЗЕРТИРА.

XVI.

ПОЧАТОК ВІЙНИ В ОКОПАХ.

(Продовженє).

Недалеко сеї фарми ми вперве почали уживати приладів до киданя мін. Сї інструменти були дуже простої будови. Вони складались з сталевої рури, укріпленої на зелїзній підставі. Гранати або шрапнелї, котрі не експльодували, наповняло ся динамітом, заосмотрювалось льонтом з капслею і закладалось в цївку сего прилад. Позаду настановлювано прилад до викиданя міни, який був зпрепарований з чорного пороху такої скількости, яка відповідала віддаленю мети і тягареви міни. Прилад до викиданя міни був також заосмотрений в льонт такої довжини, що експльозія наступала аж тодї, коли чоловік запаливши льонт, мав досить часу вернути ся в безпечне місце. Льонт міни запалював ся тодї само як і попередний, але його довжина відповідала часови лету, так що вона вибухала аж тодї, коли вдаряла в призначене місце. Прилад до киданя мін мусїв бути такої сили, щоби не кинути її дальше як потрібно. Прилад сей нїколи не стріляє горизонтально, а все тільки під острим кутом. Напримір, коли хочете стрілити на 400 ярдів далеко, то цївка, з котрої викидає ся міну мусить бути уставлена під кутом 45 степенів а до приладу, що викидає міну дає ся 15 ґрамів чорного пороху.

Случає ся й таке, що прилад, котрий викидає міну, не експльодує і міна лишає ся в цївці. Тодї льонт коло міни горить дальше і вона вибухає таки на місци нищучи підставу і все кругом себе. Коли ми почали уживати сих приладів, власне в нас случив ся такий випадок. Двох добровольців і один сапер, які оперували приладом а не могучи діждатись експльозії, бо думали. що певно щось зіпсувалось, почали йти до него, щоби направити. Та підійшовши тільки пять кроків, міна якраз експльодувала на місци і всїх трох тяжко поранила. Ми взагалї не знали богато як обходитись з сими приладами, бо їх давно вже покинули уживати. Вони уступили місце военним приладам більшої й модернійшої техніки. І от, коли нагло підчас війни почали уживати їх знова і то відразу на позиціях, то ми мусїли зачинати учити ся орудувати ними від самого початку. Офіцири не розуміли сего діла навіть тільки що ми, а тому й не було дива, що випадки експльозій на місци трафлялись дуже часто.

Приладів сих не можна уживати на більше віддалене як 600 ярдів, бо тодї вони не мають нїякого ефекту.

Окрім оперованя сими приладами, ми мусїли кождої ночи йти ще на тайні звіди. Головною цїлю сих виправ було нищене ворожих укріплень та ворожої варти.

Для атаку і оборони ми мали з собою ручні ґранати. Офіцири завсїгди наказували нас, що підчас такої нічної виправи ми повинні розслїдити котра армія находить ся перед нами. Французи по найбільшій части мають свої полкові чи села на ковнірах загорток (блюз) або на шапках. Коли нам удалось підійти близько до ворожої сторожі і знищити її, то забиралисьмо з собою її шапки або вирізували ножем числа з загорток. В сей спосіб німецька армейська команда довідувала ся котрий ворожий корпус розложений перед нами та яка його сила. Ми дуже лякались сих нічних виправ, бо сотки людий, що були убиті ще перед місяцем, до сеї пори лежали ще не похоронені між нашою а ворожою лїнією. Сї трупи порозгнивались до обриджня. І коли підчас такої виправи в темну ніч прийшло ся повзати на руках і колїнах до ворожих укріплень, то тодї мусїло ся перелїзти і через неодного такого розкислого трупа. А єсли случилось, що котрийсь з нас мав десь маленьке закалїчене на руцї, його жите було в великій небезпеці, бо діставав затроєня т. зв. septic virus. З 17 полку краєвої оборони власне й згинуло через таке затроєне трох саперів і двох інфантеристів. Пізнійше нічні патролї висилано тільки в важних потребах і висилано тільки таких людий, що не мали нїяких ран. А через се майже кождий з нас нароком закалїчував собі скіру на руках, щоби не йти на патролї.

Наше місце денного відпочинку в Cerney-en-Dormois ворог бомбардував кождого дня все завзятїйше. Стрілянина була вже так сильна, що нїяк не можна було спати. Великі ґранати пробивались через будинки аж до пивниць. Цивільних вязнїв після того як кільканайцятьох убито, відіслано десь дальше взад. Ми одначе проти своєї волї мусїли оставатись на своїх місцях помимо бомбардованя. Частина нашої компанії відпочивала в великім селянськім домі, де приміщено також й тільки що прибувших сьвіжих жовнїрів з дому. Одного дня в саме полудне почали сипатись ґранати як ґрад і то великого калїбру. Майже нараз будинок розвалив ся цілковито а ми понесли тяжкі страти: 17 людий було убитих а 28 ранених. Полева кухня на подвірю була також цілковито знищена. Не чекаючи на розпоряджене ми самі вибрались з села і згуртувались дальше позаду. Але капітан приказав нам вернутись назад в острілюване село, бо він не дістав ще нїякого розпорядженя від дівізійної команди, щоби евакувати сю місцевість. Ми знова вернули ся на наше старе леговиско виставляючи себе дальше на нужденну екзистенцію. Після нічної служби в окопах, де кождої хвилї наше жите було виставлене на небезпеку, ми вертали рано зденервовані на відпочинок, де знова бомбардоване не втихало через цілий день. Але з часом чоловік до всего призвичаював ся. Єсли ґранат затріскотів, ми знали вже де він вдарить. По звукови ми пізнавали чи се ґранат великий, чи малий, а падаючи, чи він експльодує або нї. Так само жовнїри розпізнавали воздушні літаки. Єсли літак вказав ся на горизонті навіть дуже далеко, то жовнїри сейчас розпізнавали чи се машина французька чи німецька. Воно дуже тяжко сказати після чого ми пізнавали літаки — якось просто відчувало ся вже що се надходить ворог або приятель. Розуміє ся, що кождий жовнїр добре памятає шум мотора і будову літака.

Коли французький літак появляв ся над нашою кемпою, то улиці сейчас нагло опорожнювались. Се робили ми не з обави перед летуном, але тому, що коли він нас побачить і верне до своєї армії, сейчас пічне ся сильне бомбардованє нашої кемпи. Ми опорожнювали улиці, щоби зробити на него враженє, що тут нема нїякого війська, але ся штука не богато помагала. Кождого дня домі в цілім селї і церква де був приміщений шпиталь були бомбардовані ворожою артилерією без рїжниці чи летун нас бачив, чи не бачив.

(Дальше буде).

ARCHIVES OF ONTARIO
TORONTO

3.7.10 Ans

Число 57.

ДРІБНИЦЯ.

(Надіслане зі Злуч. Держав

Стечишиноватий Бориско, позір!

Телеґрами з Лондону дон
сять, що нїмецькі війська, к
трі вертають з Росії пересяк
большевизмом і поширюю
революційні брошури... Нім
цьке правительство в неспок
ю...

Напишіть, добр. в "Нар. В
лї", яким способом позбути
кайзерови і його урядови
зарази. Я думаю, що не вист
чилоб переводити "Н. В." на
мецьку мову і висилати її на
"зараженим" і переконати
що большевизм се жидівсь
віра. Ви, яко менаджер "Н.Е
попросіть, хай редактор Ваш
ґазети зібе або заперечить
що революція в Нїмеччинї зн
се небезпеку для сьвітової д
мократії, а ідея большевиз
(переведене соціялїзму в пра
тиці) між нїмецьким народо
знесе небезпеку панованя Ск
ропадських на Українї.

—o—

Максімум і мінїмум.

Максімум — се значить ост
точна точка в довершаючо
ся дїлї або кінцевий, повн
розвій даної справи, який мо
на досягнути. Мінїмум, се з
чить та точка даної справи, п
за яку низше не можна упаст
В соціялїстичній справі мак
мум значить осягнене всеї с
ми робітничих змаган, кот
разом творять соціялїзм, аб
коротко сказавши, заведене
ціялїзму в практиці. Мінїму
в соціялїстичній справі значи
частинне задоволене деяких р
бітничих домаган, котріб н
ґадували, що вони становля
найнизші домаганя соціялїзм
В природі і в рїжних справа
мінїмум і максімум можна пр
мінятн, як два противополож
кінці. Предмет або справа м
же розвинутись з мінїмум д
максімум, а також і впасти з м
ксімум до мінїмум. От Ва
пример як можна вислувлюв
тись в подібних случаях що д
моральности:

**"Підлість українських прот
соціялїстичних редакторів дї
шла до максімум". — "Честь н
ших соціял-патріотів впала д
мінїмум"...** От, як бачите, в м
ральній справі мінїмум чести
богато близший до максімум
підлоти, чим до максімума ч
сти.

—o—

"Єдет, єдет камандір на коню

Передминувшого тижня д
ред. "Роб." почта принесла тр
почтових картки від добр. Г.
Семешка з Владивостоку, в к
трих він згадує про т.Н.Герел

Н. Андреєв.

ПОЧАТКИ РЕ

(Продовженє)

Дикі люди пояснюють впл
також небезпечні хороби і б
такий погляд дуже розширени
народу ще й тепер. Насилаю
хороби, духи можуть на ни
смерть. І справдї богато ди
смерть роблять духи навіть то
смерти і без того ясна, наприк
утонула або була вбита. На с
вань повстали чари і ворожби
Божевільні люди, як відомо
ну силу; часто трое або четверо
не можуть дати ради з одним
давнійше не виявляв особливо
думають, що сю силу дає йому
лив ся в нього. Так само всяк
яке проявляє та чи иньша лю
вони тим, що в сій людинї си
дух. Дух опановуе людину, н
також і тодї, коли вона відчу
щене, щось бурмоче і робить
лї рухи. Всї вчинки і слова ж
ка), що перебуває в екстазї (с
ного зворушеня) — пише один
вважаеть ся його власними; н
як на вчинки і слова того бога,
го. Відповідаючи на поставле
витріщає очи і крутить ними,
голос його неприродний, лице
віддих тяжкий; весь його вигл
ну, що збожеволїла.

Та коли злий дух увійшов
ни не можна його вигнати звід
дина думає, що се можна зро
дий опановують лихі, а други
руж не наслати доброго духа н
гусити сего втїкти? Та хтож
вичайна людина сього не зро
ластн над духами. Для сьог